

Arrest

nr. 167 986 van 23 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van twee beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 6 april 2011 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 15 juni 2011 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 66 879 van 19 september 2011 weigerde ook de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 september 2011 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 5 december 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 april 2012 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 december 2011 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan beide verzoekers.

1.7. Via een op 14 mei 2012 gedateerd schrijven dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 2 oktober 2013 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod aan beide verzoekers en op 3 oktober 2013 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 mei 2012 onontvankelijk wordt verklaard.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, die hen op 18 december 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.05.2012 werd ingediend door:

[R.S.] [...]

[R.L.] [...] ook gekend als: [R.L.] [...]

+ wettelijke vertegenwoordigers van:

[R.A.] [...]

[R.E.] [...]

[R.A.] [...]

Allen: nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Het feit dat betrokkenen sinds 06.04.2011 in België zouden verblijven; zij volledig geïntegreerd zouden zijn in de Belgische samenleving; betrokkenen de nodige inspanningen zouden hebben gedaan om

Frans te leren en om een beetje Nederlands te leren; zij bereid zouden zijn om te werken; betrokkenen hier diverse vrienden en kennissen zouden hebben en zij hier een vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd en de banden die betrokkenen in de jaren hebben opgebouwd in België zo hecht zouden zijn en zij zich volledig zouden hebben aangepast aan de Belgische maatschappij en de leefregels en zij hier een nieuw leven zouden hebben opgebouwd; uit al het voorgaande zou blijken dat verzoekers in België hun rust zouden hebben gevonden en dat zij inmiddels hun volledige leven hier zouden hebben opgebouwd en dat zij eindelijk zouden willen leven met een beetje hoop op een toekomst, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Bovendien leggen zie hiervan ook geen enkel stavingstuk van voor.

Het feit dat hun kinderen hier reeds meerdere jaren naar school zouden gaan en er nu niet zou kunnen verwacht worden dat zij plots zouden dienen terug te keren en hun school zouden dienen te verlaten, de kinderen de lessen steeds correct zouden hebben gevolgd en de jongste kinderen geen enkele band meer zouden hebben met hun thuisland en betrokken ter staving schoolbewijzen voorleggen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 06.04.2011, werd afgesloten op 21.09.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk minder dan zes maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij hun land van herkomst zouden hebben verlaten om verscheidene redenen, doch alleszins uit vrees voor hun leven. Zij zouden moeten onderduiken zijn en zouden uiteindelijk zijn gevlucht omdat hun leven in gevaar was in hun land van herkomst omwille van hun Roma afkomst. Zij zouden terecht voor hun leven vrezen en om die reden zouden zij Kosovo hebben verlaten. De enige manier voor betrokkenen om een menswaardig bestaan te leiden, zou hun land ontvluchten zijn. Er zou een reëel risico bestaan dat de fysieke integriteit van betrokkenen in gevaar zou zijn bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Hun leven zou nog steeds in gevaar zijn bij een terugkeer, in hun land van herkomst zou er nog geen sprake zijn van veiligheid en dit omwille van de afkomst van betrokkenen. Een terugkeer zou een groot risico inhouden voor betrokkenen. Betrokkenen zouden zeer getraumatiseerd zijn door de feiten die zij zouden hebben meegemaakt in hun land van herkomst en zouden suïcide neigingen en depressie aanvallen hebben bij de gedachte dat zij zouden moeten terugkeren. Het zou voor betrokkenen zeer gevaarlijk zijn om terug te keren naar hun land van herkomst omdat zij aldaar vervolgd zullen worden en omdat zij zouden vrezen voor hun leven. Recentelijk nog zouden betrokkenen via familie hebben vernomen dat men nog steeds op zoek zou zijn naar hun. Tevens zou de situatie in Kosovo nog niet stabiel zijn en zouden er nog vele aanslagen en mishandelingen van Roma zigeuners zijn. Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen omwille van bovenvermelde redenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin/de ganse familie niet in aanmerking komt voor een

regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hun in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument van betrokkenen dat het onredelijk zou zijn dat zij zouden moeten terugkeren naar hun thuisland na een jarenlang gedogen verblijf in België, merken we op dat op 04.10.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten ondertekend werd waarin hun werd geboden het Rijk te verlaten omdat zij zich hier illegaal bevonden. Betrokkenen dienden vrijwillig gevolg te geven aan dit Bevel om het Grondgebied te verlaten. Het feit dat betrokkenen geen gevolg gaven aan deze instructies impliceert dat zij nog steeds illegaal in het land verblijven, wat een strafbaar feit is. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen zelf alles in het werk dienen te stellen om zelf aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen.

Betrokkenen halen aan dat er nog steeds een aanvraag tot regularisatie overeenkomst artikel 9ter lopend zou zijn, er dient opgemerkt te worden dat deze aanvraag op 06.04.2012 negatief werd afgesloten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen niet onder de uitsluitingsgronden zouden vallen, zij nooit en op geen enkele manier ooit fraude zouden hebben gepleegd en zij nog nooit in aanraking zouden zijn gekomen met het gerecht en zij in geen geval een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid zouden zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekers ook op 18 december 2013 ter kennis werden gebracht, bevatten de volgende motivering:

"[...]

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(1), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 26.03.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem [haar] betekend op 26.03.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van drie jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld."

De beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad dient erop op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten “*van de feiten en de middelen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers geen enkel middel ontwikkelen dat duidelijk is gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kunnen bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden zijn gebaseerd. Ter terechtzitting wordt dit niet betwist.

Het beroep is bijgevolg, gezien het ontbreken van een middel, onontvankelijk in de mate het gericht is tegen de op 18 december 2013 aan verzoekers betekende beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod.

3.2. Tevens moet worden geduïd dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting is gebleken dat verzoekers sedert 1 oktober 2015 van ambtswege zijn afgevoerd van de registers.

Artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) luidt als volgt:

“De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

In casu stelt de raadsvrouw van verzoekers dat er geen contacten meer zijn met verzoekers en dus niet kan worden aangetoond dat zij nog in het Rijk verblijven. Het in artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalde vermoeden speelt derhalve onverkort.

Aangezien moet worden aangenomen dat verzoekers niet meer in het Rijk verblijven blijkt niet welk belang zij nog hebben bij een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarin werd vastgesteld dat zij niet in de voorwaarden zijn om hun aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd in te dienen vanop het Belgisch grondgebied.

Ter terechtzitting stelt verzoekers' raadsvrouw zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Een belang bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing wordt bijgevolg niet aangetoond.

Het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing is, ingevolge het ontbreken van het vereiste belang, ook onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK